

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ﴿ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ
 اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴾
 سورة المائدة - الآية ٧

عَنْ عُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ قَالَ:

« اِضْمَنُوا لِي سِتًّا مِنْ أَنْفُسِكُمْ، أَضْمَنْ لَكُمْ الْجَنَّةَ، اصْدُقُوا إِذَا حَدَّثْتُمْ،
 وَأَوْفُوا إِذَا وَعَدْتُمْ، وَأَدُّوا إِذَا أُؤْتِمِنْتُمْ، وَاحْفَظُوا فُرُوجَكُمْ، وَغَضُّوا
 أَبْصَارَكُمْ، وَكُفُّوا أَيْدِيَكُمْ. »

ابن حنبل، ٣٢٣/٥

Kıymetli Müminler!

İslam'ın en çok değer verdiği ahlaki özelliklerden biri vefa duygusudur. Vefa bir yandan verilen sözlerin gereğini yerine getirmek, karşılıklı ilişkileri korumak anlamına gelirken diğer yandan da kişinin kendisine yapılan iyilikleri unutmaması, kadirşinas olması ve bu iyiliklere karşı minnettarlık ve sadakat göstermesi demektir. Vefalı olmak insanın özünün ve sözünün doğru olmasını gerektirir. Buna göre vefalı insan, yerine getirmeyeceği sözü vermez, eğer bir söz vermişse de onun gereğini yapar. Vefalı insan kendisine yapılan iyilikleri görmezden gelmez, nankörlük yapmaz, iyiliğe kötülükle karşılık vermez. Hidayet Rehberimiz Kur'an-ı Kerim'de Yüce Mevlamız şöyle buyurur: **“Allah’ın size olan nimetini, ‘Duyduk ve kabul ettik.’ dediğiniz zaman sizi bununla bağladığı (Ona verdiğiniz) sözü hatırlayın ve Allah’tan korkun. Şüphesiz Allah, kalplerin içindekini bilmektedir.”**¹

Allah Resulü (s.a.v.) münafığın alametlerini sayarken onun konuştuğunda yalan söylediğini, söz verdiğinde sözünü tutmadığını, kendisine bırakılan emanete ihanet ettiğini belirtir. Dikkat edilirse bu üç kötülüğün her birisinin temelinde vefasızlık bulunmaktadır. Vefalı olmak her türlü insani ilişkinin düzenli olmasının temelidir. Ailede karı-kocanın birbirlerine, çocukların ana-babalarına, akrabaların birbirlerine, çalışma hayatında işçi ve işverenin birbirine vefalı olması bu hayatın dirlik ve düzen içerisinde yürümesi, insanlar arası ilişkilerde dostluk ve güvenin hâkim olması için zorunludur. Nitekim Hz. Peygamber (s.a.v.) *“Bana kendi adınıza altı şeyin güvencesini verin, ben de size cennetin güvencesini vereyim: Konuştuğunuzda doğru söyleyin, söz verdiğinizde sözünüzü tutun, size (bir şey) emanet edildiğinde ona riayet edin, iffetinizi koruyun, gözlerinizi (bakılması yasak olandan) sakının ve ellerinizi (haramdan) çekin.”*² diyerek bizlere doğru bir yaşam sürmemiz için altı önemli tavsiyede bulunmuştur.

Muhterem Cemaat!

Vefa deyince yalnızca insanlar arası ilişkiler akla gelmez. Mümin için aslolan kendisini yoktan yaratan, sahip olduğu bütün nimetleri bahşeden Rabbine karşı vefalı olmasıdır. Cenâb-ı Hak bizleri bu imtihan yurduna göndermeden önce “Ben sizin Rabbiniz değil miyim?” diye sorduğunda bütün insanlık olarak “Evet! Sen bizim Rabbimizsin.” dedik ve Yüce Yaratıcımıza bağlı kalacağımıza söz verdik. Dünyaya ayak bastıktan sonra kimi insanlar bu sözlerine vefa göstererek Allah’a ve Onun koyduğu kurallara bağlılık gösterirken kimileri ise Rabbi ile arasındaki sözleşmeyi bozdu, nefesine ve şeytana uyarak vefasızlık gösterdi.

Kişinin vefalı olabilmesi her şeyden önce hesap gününe yakinen iman etmesine bağlıdır. Zira verilen her sözün yerine getirilip getirilmediğinin hesabının sorulacağı bir güne inanmak, insanı vefalı olmaya sevk eder. Rabbimiz **“Ey iman edenler! Sözleşmelerinize vefa gösterin.”**³ buyurarak vefalı davranmanın, iman gereği olduğunu bildirmiştir.

Allah Resulü (s.a.v.) de kıyamet gününde sözlerine vefa göstermeyen insanların içine düşeceği durumu şu şekilde haber vermektedir: *“Allah, kıyamet gününde öncekileri ve sonrakileri bir araya topladığında vefasızlık gösteren her insan için bir sancak açılarak ‘Bu, falan kişinin vefasızlığıdır.’ denilir.”*⁴

Değerli Kardeşlerim!

Allah Resulü (s.a.v.) her türlü güzel ahlak konusunda olduğu gibi vefa konusunda da örnek ve önder idi. O, verdiği sözlerin hiçbirini asla bozmadığı gibi insanların iyiliklerine karşı asla kayıtsız kalmamış, onları unutmamıştır. Onun bu vefasını şu örnekte yakından görüyoruz: Hz. Âişe anlatıyor: “Ben Peygamber (s.a.v.)’in eşlerinden hiçbirini, Hatice’yi kıskandığım kadar kıskanmadım. Oysaki ben Hatice’yi (benden önce vefat ettiği için) görmemiştim. Ancak Peygamber (s.a.v.) ondan çok bahsederdi. Bazen bir koyun keser, onu parçalara ayırır, sonra da Hatice’nin dostlarına gönderirdi. Bazen ben, ‘Sanki yeryüzünde Hatice’den başka kadın yok!’ diyerek serzenişte bulunurdum da Allah Resulü ‘Hatice şöyle idi, Hatice böyle idi. Üstelik ondan benim çocuklarım var.’ derdi.”⁵

Rabbimiz bizleri kendisine, Resulüne ve bütün müminlere karşı vefalı eylesin.

¹ Mâide suresi, 5:7

² İbn Hanbel, V, 323

³ Mâide suresi, 5:1

⁴ Müslim, Cihad ve Siyer, 9

⁵ Buhârî, Menâkıbü'l-ensâr, 20